

NÁVŠTĚVA, KTEROU JSME NEPOZVALI

Nebe bylo zatažené, plné tmavých, zlověstně působících mraků a nepříjemné dusno venku odpovídalo dusné atmosféře v obývacím pokoji v domě mých rodičů.

Všechny čtyři – máma, moje starší sestra Katka, mladší Karin a já – jsme se tlačily u okna a sledovaly pohledem dvě auta, která právě zaparkovala před naším domem. Otec seděl v křesle a tvářil se, že čte noviny a vůbec ho to nezajímá. Podle toho, jak neklidně kýval nohou, jsem však věděla, že je nervózní.

„Už jsou tady,“ obrátila se k němu Katka a upřela na něj tázavý pohled.

Otec s kamennou tváří složil noviny a položil je na stolek.

„Dej je do stojanu, kam patří,“ zamračila se na něj máma. „Ať to tu nevypadá jako v chlívě.“ Tuhle větu jsme všichni z hloubi duše nenáviděli.

„Jako v chlívě? Vždyť jsi tu tři dny v kuse uklízela,“ ohradil se otec. Jindy by mu v hlase zaznělo podráždění, ale tentokrát to řekl smířlivě, protože cítil vinu kvůli vzniklé situaci. „A nezapomeňte, že jsem v tomhle komplotu nevinně,“ snažil se vyvléct z toho, co u nás mělo za pár minut následovat.

Nezvaní návštěvníci.

„Ta se teda nastrojila!“ nasadila Karin znechucený výraz a sledovala oknem dámu v růžovém kostýmku, které právě pomáhal vystoupit z auta mladý muž.

„Zvládneš to?“ ustaraně na mě pohlédla Katka. „Ještě pořád můžeš jít nahoru a vyhnout se těm trapákům.“

„Jsem v pohodě,“ zasmála jsem se. Ve skutečnosti bych nejraději utekla do svého pokoje a na pár hodin se tam zaši-

la, chtěla jsem ale na vlastní oči vidět, jak mámina bývalá nejlepší kamarádka vypadá vedle svého o devět let mladšího partnera. Ukořistila ho právě v době, kdy jsem si myslela, že jsem v něm našla svého prince na bílém koni. Ale předtím se s mámou hrozně pohádaly.

Můj otec o Mirovi a o mně nic netušil. Naše čtveřice se usnesla, že nemusí vědět o všem. Jen ať si raději zachová svůj klid a optimistický pohled na svět.

Momentálně mu však optimismus evidentně chyběl.

Když mu před týdnem zavolal bývalý spolužák ze střední školy Emil, otec, chudák, netušil, co bude následovat. Emil vyhrál konkurz na vedoucí místo v bratislavské firmě a přestěhoval se z Nitry do Bratislavy. Nadšený otec ho pozval na sobotu k nám na návštěvu a on slíbil, že určitě přijdou. Druhý den zavolał znovu.

„Představ si, máme v domě skvělé sousedy, a když jsem se jim zmínil, kam jdeme, vyšlo najevo, že se s vaší rodinou dobře znají. Co kdyby přišli i oni?“ zeptal se.

„Samozřejmě, přijďte všichni,“ souhlasil hned otec. Ochotně a bez podezření. „A kdo to je?“ Tu otázku měl položit dřív.

„Lydka Vargová a Miro Tomek,“ odvětil Emil. „Nadšeně vyprávějí o vaší rodině, prý jste se už delší dobu neviděli...“

Otec tehdy mlčky držel telefon a zaraženě přemýšlel, co na to říct. Přece nebude kamarádovi vyprávět o trapasu, kvůli kterému se s mámou téměř rozešli. A to ještě netušil, jakou roli sehrála Lýdia v mém životě.

„No... dobře,“ vymáčkł ze sebe nakonec bez známky nadšení.

Když položil sluchátko, s provinilým výrazem pohlédl na mámu. Výbuch islandské sopky nebyl nic proti tomu, jak vybuchla máma, když se jí přiznal, kdo se k nám vnutil na návštěvu.

„To nemyslíš vážně!“ křičela na otce s nevěřícím výrazem.

„Když jsem odtud Lýdii vyhodila, znamenalo to navždy! Jak se opovazuje přijít sem bez pozvání?! Znamená to, že vždy když pozveme Emila s rodinou, vnutí se sem i Lýdia s Mirem?“

„To určitě ne,“ zdůraznil otec. „Já to Emilovi nějak vysvětlím.“ Zatvářil se bezradně. „I když vlastně nevím, co mu mám říct. Šlo přece jen o trapné nedorozumění z tvé strany...“ mávl rukou směrem k mámě.

Tu poslední větu neměl říkat.

„No, jasně!“ zvolala máma ironicky. „Já jediná z toho vycházím jako slepice! Ještě že mě máš, jinak bys neměl koho obviňovat.“

„Já tě z ničeho neobviňuju, Kláro.“ Otec pomalu ztrácel trpělivost. „Jen tě prosím, abys to nebrala tak tragicky. Koneckonců, není škoda, že vaše dlouholeté přátelství s Lýdií skončilo pro takovou hloupost? Není načase, abyste se vy dvě konečně smířily?“ Pohlédl mámě přímo do očí.

„Není,“ odsekla máma a zabloudila pohledem ke mně. A já se zase podívala na ni.

Usmála jsem se a mávla rukou, jako že jsem v pohodě, mě se to už netýká. Miro je pro mě dávno zapomenutá záležitost. To, co mě trápí, se ho netýká.

„Tati, měli přijet čtyři, ale vidím jich pět,“ hlásila Karin ze stanoviště u okna.

„Ne,“ reagoval otec pevným hlasem, „měli přijet jen dva. Všichni ostatní tu budou navíc.“

„Není to Aleš?“ vykřikla Katka. „Strejda Emil vzal s sebou i Aleše!“

„Kdybych ho potkala na ulici, nepoznala bych ho,“ poznamenala jsem. Mhouřila jsem oči a snažila se v tom mladíkovi poznat toho čtrnáctiletého kluka, s nímž jsem, když mi bylo dvanáct, strávila u nich v Nitře týden prázdnin. Byl stejně starý jako Katka, ale tehdy jsme se snažily získat jeho pozornost všechny tři.

„Bože, já se zblázním!“ hopsala Karin jako malé děčko. „Přijel Aleš!“

„Aleš je, samozřejmě, vítaný,“ pokýval hlavou otec. „Jsem rád, že ho Emil vzal s sebou, léta jsme se neviděli.“

Máma stála u okna se sevřenými rty. Potom neochotně odvrátila zrak od skupinky, která právě procházela brankou k našemu domu, a pomalým krokem zamířila ven z místnosti, aby hosty přivítala.

Ve dveřích se ještě obrátila k nám. „Nechápu, že ta Lýdia má odvalu sem vlézt,“ rozhodila rukama.

„Ani já to nechápu,“ řekl otec a vstal, aby se k mámě připojil. „Ale nezapomeň, že se absolutně nic nestalo. Opravdu nemůžu za to, že...“

„Ale ona jo,“ odsekla máma. „Neměla k nám co chodit, když jsem nebyla doma.“

Právě v tu chvíli se ozvalo zaklepaní na dveře. Máma na schodech ustoupila, aby pustila otce dopředu, a on rázně vykročil. Jediný muž v naší rodině. S pobavením jsem si všimla, že ze schodů scházíme v pořadí podle data narození: za otcem máma, za ní Katka, které před dvěma měsíci bylo dvacet šest, potom já, mladší o dva roky, a na konci Karin, dvaadvacetiletý problematický benjamínek naší rodiny. Chyběla už jen pětiletá Katčina dcera Klárka.

„Vítejte u nás!“ Otec roztáhl ústa do širokého úsměvu, když před dveřmi spatřil Emila s kyticí v ruce. Pro mámu.

„Tak moc jsem se na vás těšila!“ přivukovala jeho žena Evka s radostně rozzářeným výrazem. Smála se stejně srdečně jako kdysi. „Bože, holky, vy jste vyrostly do krásy!“ Prohlížela si nás a jednu po druhé objímala. Zdála se mi trochu menší a širší než v dobách mého dětství, ale vlídnost z její kulaté tváře vyzařovala stejně jako tehdy.

Za ní stál kluk střední postavy s krátkými blond vlasy. Málem jsem v něm nepoznala toho Aleše, do kterého jsme před lety byly všechny tři zabouchnuté. Tehdy byl samá ruka, samá noha, hubeňoučký, ve vytahaném tričku, ale teď před námi stál očividně vysportovaný mladý muž v lehké vzorované košili s krátkými rukávy.

Kdybych byla kluk, možná by mě setkání se třemi děvčaty přivedlo trochu do rozpaků, Aleše však ne.

„Holky, fakt jste vyrostly,“ poznamenal trochu ironicky, když nás postupně objímal na uvítanou. „Asi z toho ustavičného pištění, co se mi kdysi celé dny ozývalo okolo uší,“ dodal s úšklebkem.

„To tě jen zocelilo do budoucnosti,“ vyhrkla jsem. Překvapilo mě však zjištění, jak nás tři vnímal v době, kdy jsme ho všechny bez výhrad zbožňovaly – jen jako upištěné děti. Byly jsme opravdu takové?

Pobaveně se zasmál. „A hlavně nadlouho odradilo od holčičí společnosti.“

„Tak proto jsi za měsíc přijel na prázdniny zase ty k nám,“ připomněla jsem mu dotčeně. „To ti už naše pištění nevadilo?“

„Dalo se to vydržet s vědomím, že jsem v Bratislavě,“ odvětil a cvrnknul mi prstem do nosu jako děcku. To se mi nelíbilo.

„Měl jsi nám říct, že ti lezeme na nervy, odstěhovaly bychom se k babičce,“ odfrkla jsem uraženě.

Naklonil se ke mně blíž. „Kdysi jsi byla správná parťačka, ne tak urážlivá,“ pošeptal mi do ucha.

Překvapeně jsem se na něj podívala, jenže on už postupoval dál, ke Karin, a potom se přesunul za svými rodiči do druhé části předsíně, aby uvolnil místo dalším.

Lýdii a Mirovi.

Vypadalo to, jako by se Lýdia skrývala za Mirovými zády, protože stála těsně za ním. Poslala ho do první linie s největší kyticí, jakou jsem kdy viděla, a zřejmě čekala, že to bude právě on, kdo odvrátí nepřátelský útok naší rodiny proti nim, dvěma pozvaným nepozvaným hostům.

Upírala oči stále jedním směrem, k mojí mámě, ta se však pečlivě vyhýbala pohledu na ni a s úsměvem hodnotila Alešovu mužnost, získanou za všechny ty roky.

Potom však už nebylo kam uhnout.